

Sygn. akt *XXII GWzt 8/15*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXII Wydział - Sąd Wspólnotowych Znaków Towarowych i Wzorów Przemysłowych w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Jadwiga Smołucha</i>
Protokolant:	Asystent sędziego Maciej Jagodziński

po rozpoznaniu w dniu 26 października 2015 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa **K. G.**

przeciwko **A. K.**

o ochronę praw autorskich oraz o roszczenia z nieuczciwej konkurencji

orzeka:

1. oddala powództwo;
2. zasądza od K. G. na rzecz A. K. (...) (dwa tysiące czterysta siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

SSO Jadwiga Smołucha

Sygn. akt GWzt 8/15

UZASADNIENIE

W pozwie z 23 lutego 2015 r. K. G. wniósł o:

1. zakazanie Pozwanej A. K. używania słowno-graficznego oznaczenia ZAGRODA (...) w postaci zaprezentowanej poniżej:

tj. na podstawie art. 79 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz.U. 2006 r. Nr 90 poz. 631 z późn. zm., dalej jako (...));

2. zakazanie Pozwanej używania słowno – graficznego oznaczenia ZAGRODA (...) w postaci jak zaprezentowano poniżej, w związku z wydawnictwami prasowymi, wydawanymi zarówno w formie papierowej, jak i elektronicznej, skierowanymi do branży rolnej w Polsce, na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (tekst jednolity: Dz.U.2003.153.1503 ze zm., dalej jako „u.z.n.k.”) w zw. z art. 10 ust. 1 u.z.n.k.:

3. zakazanie Pozwanej używania słownego elementu Zagroda w tytule wydawnictw prasowych, wydawanych w formie papierowej lub elektronicznej, skierowanych do branży rolnej w Polsce, na podstawie art. 18 ust. 1 pkt u.z.n.k. w zw. z art. 10 ust. 1 u.z.n.k.;

4. zakazanie Pozwanej używania słownego elementu Zagroda w domenie internetowej, w tym domenie (...), w związku z wydawnictwami prasowymi, wydawanymi w formie papierowej lub elektronicznej, skierowanymi do branży rolnej w Polsce, na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 1 u.z.n.k. w zw. z art. 10 ust. 1 u.z.n.k.;

5. nakazanie Pozwanej zamieszczenia oświadczenia w terminie 14 dni od uprawomocnienia się wyroku, w wyraźnie widocznym miejscu strony głównej witryny internetowej (...) lub innej witryny znajdującej się pod kontrolą Pozwanej używanej przez Pozwaną w związku z wydawnictwami prasowymi, wydawanymi w formie papierowej lub elektronicznej, skierowanymi do branży rolnej w Polsce, powyżej linii łamania strony, na białym tle o rozmiarach nie mniejszych niż (...) pikseli, przy czym pole oświadczenia powinno być otoczone ramką koloru czarnego o szerokości nie mniejszej niż 3 pkt, sporządzonego czcionką Times N. R., rozmiar 20 pkt, w kolorze czarnym, składającego się wyłącznie z następującej treści:

(...) A. K. niniejszym przeprasza p. K. G., wydawcę oraz zastępcę redaktora naczelnego Magazynu (...) za naruszenie autorskich praw majątkowych do logotypu Magazynu (...) oraz czyn nieuczciwej konkurencji w postaci rozpowszechniania informacji, że wydawana przez (...) A. K. „ZAGRODA (...)” stanowi kontynuację Magazynu (...), co nie jest zgodne z prawdą.”

Oraz nakazanie Pozwanej utrzymywania tego oświadczenia na ww. stronie internetowej w niezmienionej formie przez kolejnych 90 dni, tj. roszczenie o którym mowa w art. 18 ust. 1 pkt 3 u.z.n.k. oraz art. 79 ust. 2 pkt 1 PrAut;

6. nakazanie Pozwanej opublikowania, na jej koszt oświadczenia, składającego się wyłącznie z następującej treści:

(...) A. K. niniejszym przeprasza p. K. G., wydawcę oraz zastępcę redaktora naczelnego Magazynu (...) za naruszenie autorskich praw majątkowych do logotypu Magazynu (...) oraz czyn nieuczciwej konkurencji w postaci rozpowszechniania informacji, że wydawana przez (...) A. K. „ZAGRODA (...)” stanowi kontynuację Magazynu (...), co nie jest zgodne z prawdą.”

o powierzchni 190x 133 mm, w wydaniu kwartalnika wydawanego przez Pozwaną pod obecnym tytułem ZAGRODA (...) ((...) (...) - (...)) lub innym czasopiśmie wydawanym przez Pozwaną w formie papierowej lub elektronicznej, skierowanymi do branży rolnej w Polsce, na pierwszej stronie następującej bezpośrednio po okładce, przy użyciu czcionki Times N. R. nie mniejszej niż 21 pkt, koloru czarnego, na białym tle, przy czym pole oświadczenia powinno być otoczone ramką koloru czarnego o szerokości nie mniejszej niż 3 pkt, w formie jednorazowej publikacji w najbliższym wydaniu ww. kwartalnika wydanym po uprawomocnieniu się orzeczenia,

7. nakazanie Pozwanej opublikowania, na jej koszt oświadczenia, składającego się wyłącznie z następującej treści:

(...) A. K. niniejszym przeprasza p. K. G., wydawcę oraz zastępcę redaktora naczelnego Magazynu (...) za naruszenie autorskich praw majątkowych do logotypu Magazynu (...) oraz czyn nieuczciwej konkurencji w postaci rozpowszechniania informacji, że wydawana przez (...) A. K. „ZAGRODA (...)” stanowi kontynuację Magazynu (...), co nie jest zgodne z prawdą.”

o powierzchni 198 x 88 mm, w miesięczniku „top agrar Polska” ((...): (...) - (...)) wydawanym przez (...) Wydawnictwo Rolnicze sp. z o.o. z siedzibą w P., w pierwszej części miesięcznika tj. 30 strony, jako ogłoszenie płatne, przy użyciu czcionki Times N. R. nie mniejszej niż 21 pkt, koloru czarnego, na białym tle, przy czym pole oświadczenia powinno być otoczone ramką koloru czarnego o szerokości nie mniejszej niż 3 pkt, w formie jednorazowej publikacji w terminie 30 dni od daty uprawomocnienia się orzeczenia,

a w przypadku niezastosowania się przez Pozwaną w wyznaczonym terminie do wskazanego w niniejszym punkcie nakazu lub też w przypadku gdyby Pozwana złożyła oświadczenia o innej treści bądź formie niż nakazana, wnosząc o upoważnienie Powoda do publikacji oświadczenia, o którym mowa w niniejszym punkcie pozwu, na koszt Pozwanej oraz o zobowiązanie Pozwanej do zwrotu poniesionych z tego tytułu przez Powoda kosztów., na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 3 u.z.n.k. w zw. z art. 10 ust. 1 u.z.n.k. oraz art. 79 ust. 2 pkt 1 PrAut;

8. nakazanie Pozwanej opublikowania, na jej koszt oświadczenia, składającego się wyłącznie z następującej treści;

(...) A. K. niniejszym przeprasza p. K. G., wydawcę oraz zastępcę redaktora naczelnego Magazynu (...) za naruszenie autorskich praw majątkowych do logotypu Magazynu (...) oraz czyn nieuczciwej konkurencji w postaci rozpowszechniania informacji, że wydawana przez (...) A. K. „ZAGRODA (...)” stanowi kontynuację Magazynu (...), co nie jest zgodne z prawdą.”

o powierzchni 205 x 145 mm, w pierwszej części, tj. do 25 strony, kwartalnika Magazyn (...) ((...): (...)- (...)) wydawanego przez (...) K. G. z siedzibą w W., przy użyciu czcionki Times N. R., nie mniejszej niż 21 pkt, koloru czarnego, na białym tle, przy czym pole oświadczenia powinno być otoczone ramką koloru czarnego o szerokości nie mniejszej niż 3 pkt, w formie jednorazowej publikacji w terminie 30 dni od daty uprawomocnienia się orzeczenia,

a w przypadku niezastosowania się przez Pozwaną w wyznaczonym terminie do wskazanego w niniejszym punkcie nakazu lub też w przypadku gdyby Pozwana złożyła oświadczenia o innej treści bądź formie niż nakazana, wnosząc o upoważnienie Powoda do publikacji oświadczenia, o którym mowa w niniejszym punkcie pozwu, na koszt Pozwanej oraz o zobowiązanie Pozwanej do zwrotu poniesionych z tego tytułu przez Powoda kosztów., na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 3 u.z.n.k. w zw. z art. 10 ust. 1 u.z.n.k. oraz art. 79 ust. 2 pkt 1 PrAut;

9. nakazanie Pozwanej zapłaty kwoty 1.000 złotych (słownie: tysiąc złotych) na rzecz Fundacji (...), w terminie 30 dni od daty uprawomocnienia się orzeczenia, na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 3 u.z.n.k. w zw. z art. 10 ust. 1 u.z.n.k. (k. 3-117)

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości. (k. 137-181, 185-221)

Sąd ustalił, że:

Pomysłodawcą Magazynu (...), skierowanego do branży rolnej, był Z. P.. W dniu 21 stycznia 1998 r. magazyn został wpisany do rejestru dzienników i czasopism prowadzonego przez Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie, pod numerem rejestru Pr (...). Pozwana A. K. była wieloletnim współpracownikiem Z. P.. W redakcji Magazyn (...), zajmowała się m.in. pozyskiwaniem reklamodawców, jak również pełniła funkcje zastępcy redaktora naczelnego. Od początku powstania kwartalnika powód K. G. współpracował ze Z. P. oraz A. K. przy redakcji czasopisma. (dowód: wyciąg z rejestru dzienników i czasopism k. 32-33, egzemplarze archiwalne magazynu k. 44-48, zeznania Z. P. k. 243-245, zeznania powoda k.356-357, zeznania pozwanej k. 358-361)

Jako logo magazynu zastosowano słowno – graficzne oznaczenie Magazyn (...). Logotyp ten był efektem pracy J. K., który na zlecenie Z. P. przygotował projekt oznaczenia. (dowód: oświadczenie w przedmiocie potwierdzenia przeniesienia autorskich praw majątkowych k. 51-54, zeznania Z. P. k. 243-245, zeznania powoda k.356-357).

W dniu 1 maja 2011 r. Z. P. w związku z przejściem „na emeryturę oraz problemami zdrowotno – rodzinnymi” użyczył A. K., prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą (...) A. K., tytuł kwartalnika Magazyn (...). Umowa została zawarta na okres od 1 maja 2011 r. do dnia 30 kwietnia 2013 r. W okresie trwania użyczenia tytułu Z. P. otrzymywał ustaloną część zysku wypracowanego przez strony umowy, począwszy od 45 % w roku 2011, który to udział miał stopniowo maleć w kolejnych latach. Ponadto użyczający tytuł prasowy wyraził wolę przekazania tytułu Magazyn (...) na własności A. K. na wypadek swojej śmierci. (dowód: zeznania pozwanej k. 358-361, pismo/poświadczenie użyczenia k. 204-206, kopia kwartalnika k. 207-208, zeznania Z. P. k. 243-245)

W maju 2013 r. A. K., w związku z wolą zakończenia przez Z. P. wydawania Magazynu (...) oraz zamiarem wycofania się przez ww. z działalności wydawniczej, wydała ostatni numer tytułu Magazyn (...). (dowód: zeznania pozwanej k. 358-361)

W sporządzonym własnoręcznie dokumencie, Z. P. wyraził zgodę, aby A. K. zarejestrowała nowy tytuł czasopisma, który wykorzystywałby, zgodnie z jego wskazówkami, słowo – ZAGRODA oraz stanowił kontynuację Magazynu (...). (dowód: notatki k. 142, 209-211, zeznania pozwanej k. 358-361)

Postanowieniem Sądu Okręgowego w Warszawie VII Wydział Cywilny Rejestrowy z dnia 17 maja 2013 r. sygn. akt VII Ns Rej Pr 568/13 tytuł: ZAGRODA (...) został wpisany do rejestru dzienników i czasopism. (dowód: postanowienie k. 175, 213)

Od lipca 2013 roku Z. P. miał świadomość tego, że zarejestrowany przez A. K. nowy tytuł prasowy, będzie ukazywał się w miejsce Magazynu (...). (okoliczność przyznana w pozwie) Od maja 2013 r. pozwana wydała siedem numerów kwartalnika ZAGRODA (...), przy czym powód K. G. brał osobisty udział przy redakcji dwóch numerów nowo wydawanego kwartalnika. Do stycznia 2014 roku Z. P. nie zgłaszał sprzeciwu wobec działalności pozwanej. (dowód: zeznania Z. P. k. 243-245, zeznania powoda k. 356-357, zeznania pozwanej k. 358-361, pismo k. 141, 214, wydruk z poczty elektronicznej k. 215-216)

20 marca 2014 r. Z. P. zawarł z K. G. umowę dzierżawy tytułu prasowego oraz licencji wyłącznej, na mocy której powód uzyskał prawo do korzystania i pobierania pożytków z tytułu prasowego Magazyn (...). (dowód: umowa k. 55- 57)

27 maja 2014 r. J. K. przeniósł na Z. P. majątkowe prawa autorskie do logotypu Magazyn (...). (dowód: oświadczenie w przedmiocie potwierdzenia przeniesienia autorskich praw majątkowych k. 51-54). Z tego samego dnia pochodzi umowa licencji wyłącznej zawarta pomiędzy Z. P. a K. G., w przedmiocie posługiwania się przez powoda logotypem w ramach prowadzonej przez siebie działalności wydawniczej. (dowód: umowa licencji wyłącznej k. 230-232)

Począwszy od marca 2014 r. K. G. jest wydawcą i zastępcą redaktora naczelnego Z. P., kwartalnika Magazyn (...) ((...) (...) - (...)). W dniu 7 października 2014 r. magazyn został wpisany do rejestru dzienników i czasopism prowadzonego przez Sąd Okręgowy w Warszawie VII Wydział Cywilny Rejestrowy, pod numerem rejestru Pr (...). (dowód: wyciąg z rejestru dzienników i czasopism k. 49-50, wydruk ze strony internetowej k. 34-42, przykładowe egzemplarze magazynu k. 43)

Pozwana A. K. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w W., zajmującej się m.in. wydawaniem czasopism i pozostałych periodyków. (dowód: zaświadczenie (...) k.58) Od lipca 2013 r. pozwana A. K. jest wydawcą oraz redaktorem naczelnym kwartalnika ZAGRODA (...) ((...) (...) - (...)). Magazyn adresowany jest do rolników oraz osób i firm związanych z agrobiznesem. Na swoich łamach przedstawia najnowocześniejsze osiągnięcia dotyczące upraw i hodowli, produkcji maszyn rolniczych, środków ochrony roślin, nawozów sztucznych, nasion, budownictwa wiejskiego, transportu itp. Zgodnie z wolą Z. P. pismo to jest kontynuacją czasopisma Magazyn (...). W ramach prowadzonej działalności wydawniczej A. K. posługuje się słowno – graficznym logotypem ZAGRODA (...). (dowód: egzemplarze magazynu k. 59, 91-92 wydruki ze stron internetowych k. 60-79, 86-90, 93-100)

Pozwana uprawniona jest do prawa z rejestracji słowno – graficznego znaku towarowego ZAGRODA (...), o nr R. (...), udzielonego przez Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej z pierwszeństwem od 16 lipca 2013 r., w klasie 16, 35, 41 klasyfikacji nicejskiej, tj. 16 - afisze, akwaforty-grafika, albumy, artykuły papiernicze, broszury, czasopisma – periodyki, drukowane publikacje, fotografie wydrukowane gazety, kalendarze, katalogi, komiksy, książki, magazyny, materiały drukowane, materiały piśmienne, naklejki adresowe, notatniki, notesy, prospekty, publikacje drukowane, stemple, pieczątki, ulotki, wydruki graficzne, zakładki do książek, zeszyty; 35 – dystrybucja materiałów reklamowych – próbek, druków, prospektów, broszur, marketing, rozpowszechnianie ogłoszeń reklamowych, reklama, reklama jako rozpowszechniania materiałów – ulotek, prospektów, druków, próbek, reklama za pośrednictwem sieci komputerowej; 41 – publikowanie książek, publikacje elektroniczne. (dowód: wydruk z bazy Urzędu Patentowego RP k. 80)

W dniu 16 czerwca 2014 r. Urząd Patentowy RP wydał decyzję o udzieleniu prawa ochronnego na słowno – graficzny znak towarowy ZAGRODA (...). (dowód: decyzja Urzędu Patentowego RP k. 172-174, 217-220)

Pozwana nie jest powiązany kapitałowo ani osobowo z powodem. (dowód: korespondencja k. 143-147, 149-153, 154-171)

Czyniąc powyższe ustalenia Sąd oparł się na dowodach zaoficerowanych przez strony w pozwie i odpowiedzi na pozew oraz pismach składanych w toku niniejszego postępowania.

Sąd przyjął za udowodnione okoliczności, że strona pozwana za zgodą Z. P. zarejestrowała nowy tytuł prasowy zbliżony w swojej treści do wcześniej zarejestrowanego tytułu Magazyn (...). W ocenie sądu powyższa okoliczność została wykazana przedłożonymi przez stronę pozwaną odrębnymi notatkami świadka P., który w toku przesłuchania przyznał, iż dokumenty te zostały przez niego sporządzone. Należy przyjąć, że zgoda na skorzystanie przez pozwaną z elementu najbardziej wyróżniającego w tytułach obu czasopisma tj. ZAGRODA, była wyrażona przez samego właściciela tego tytułu, bowiem z notatki jednoznacznie wynika, iż sam Z. P. zaproponował tytuł prasowy wykorzystujący element słowny ZAGRODA oraz bardzo zbliżony do tytułu który pozwana ostatecznie zarejestrowała.

Oceniając wiarygodność wskazanego dowodu sąd miał na uwadze zachowanie świadka P., który od lipca 2013 r. (co zostało przyznane w pozwie) miał świadomość, iż strona pozwana zarejestrowała nowy tytuł prasowy do jego tytułu i przez ponad pół roku nie podejmował żadnych akcji w związku z ukazaniem się na rynku nowego czasopisma. Ponadto należy podkreślić, iż świadek nie prowadził w okresie od lipca 2013 roku do pierwszego kwartału 2014 r. żadnej działalności wydawniczej, która została podjęta przez niego wraz z powodem w związku z rozwijającą się działalnością pozwanej. Mając powyższe na uwadze sąd uznał za w pełni wiarygodne zeznania pozwanej również odnośnie tego, że Z. P. zamierzał całkowicie zrezygnować z działalności wydawniczej.

Z powyższych też względów sąd uznał za częściowo wiarygodne zeznania zarówno powoda K. G., jak i Z. P., którzy przedstawiali wyłącznie dla siebie korzystną wersję wydarzeń. Ponadto sąd powziął wątpliwości co do wiarygodności ww. osób również z tych względów, że przedłożone przez stronę powodową dokumenty m.in. oświadczenie w przedmiocie potwierdzenia przeniesienia autorskich praw majątkowych, zostało sporządzone dopiero w maju 2014 roku, to jest po szesnastu latach od powstania kwartalnika Magazyn (...).

Sąd oparł się także na niebudzących wątpliwości co do ich wiarygodności, zeznaniach świadków L. B. oraz E. K., które są spójne, konsekwentne oraz mają oparcie w materiale dowodowym sprawy.

Sąd zważył:

Tytułem wstępu, należy wskazać, że zgodnie z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych - przedmiotem prawa autorskiego jest utwór, tj. każdy przejaw działalności twórczej o indywidualnym charakterze, ustalony w jakiegokolwiek postaci, niezależnie od wartości, przeznaczenia i sposobu wyrażenia.

Według poglądów panujących w orzecznictwie i doktrynie, wytwór niematerialny by uzyskał kwalifikację utworu, w rozumieniu prawa autorskiego powinien wykazywać łącznie następujące cechy:

i. musi stanowić rezultat pracy człowieka tj. twórcy utworu (przy czym przejaw działalności oznacza każdy uzewnętrzniony rezultat działania – tak J. Barta, Ustawa o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Komentarz. Dom Wydawniczy ABC Warszawa 2001 r., s. 68)

ii. musi stanowić przejaw działalności twórczej,

(...). musi mieć indywidualny charakter.

Rezultat twórczego działania winien być stworzony samodzielnie, być niepowtarzalny, swoisty (czyli posiadać cechę oryginalności), odróżniać się w sposób chociażby minimalny od innych rezultatów takiego samego działania (posiadać cechę nowości - tak M. Poźniak-Niedzielska w: System prawa prywatnego. Prawo Autorskie, pod red. J. Barty, Wydawnictwo C.H. Beck, INP PAN, Warszawa 2003, s.9).

O tym, czy dane dzieło jest utworem w rozumieniu prawa autorskiego nie decyduje wola stron, lecz ustalenia faktyczne. Stworzonych programów autorskich nie można uznać za utwór, jeżeli działalność twórcy nie posiada cech

oryginalności i indywidualności. (tak Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 13 X 2005 r. FSK 2253/04 LEX nr 173097)

Resumując utworem jest rezultat działalności o charakterze twórczym, kreatywnym, oryginalnym, charakteryzujący się indywidualnością. Nie jest zaś utworem taki rezultat pracy, który jest zdeterminowany przez opisywany obiekt czy zjawisko, założony cel (funkcję), który jest jednym z możliwych do osiągnięcia przez osoby (specjalistów) podejmujących się tego samego zadania. Ochrona prawnoautorska nie rozciąga się też na sam proces twórczy, metodę twórczą czy technikę zastosowaną przy tworzeniu dzieła. (por. orzeczenie NSA z 30 VI 1999 r. I SA/Lu 408/98 nie publ.)

Jedną z podstawowych zasad prawa autorskiego, sformułowana w art. 8 ust. 1, głosi, że prawo to przysługuje twórcy, o ile ustawa nie stanowi inaczej. Zakresem zastosowania tej zasady objęte są zarówno autorskie prawa majątkowe, jak i autorskie prawa osobiste. Twórcą w rozumieniu powyższej zasady to autor utworu, wyłącznie człowiek - osoba fizyczna. Ustawa wyklucza możliwość uznania za twórcę osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej.

Zgodnie ze stanowiskiem judykatury: Artykuł 8 ust. 1 PrAut konstytuuje podstawową zasadę, w myśl której prawo autorskie powstaje w sposób pierwotny na rzecz twórcy. Odejście od tej zasady wymaga szczególnego przepisu ustawy. Nabycie praw autorskich przez twórcę następuje ex lege wraz ze stworzeniem utworu i jest rezultatem nie aktu prawnego, lecz aktu realnego, określonych czynności faktycznych, psychologicznych. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 7/11/2007 r., I ACa 800/07, niepubl.)

Ustawa przewiduje tylko dwa wyjątki od powyższej zasady: Pierwszy z tych wyjątków został uregulowany w rozdziale 2 i dotyczy utworu zbiorowego w odniesieniu do którego autorskie prawa majątkowe przysługują producentowi lub wydawcy (art. 11). Drugi wyjątek, dotyczący programu komputerowego, został uregulowany w przepisach szczególnych dotyczących tej kategorii utworów. Według art. 74 ust. 3 PrAut, prawa majątkowe do programu komputerowego stworzonego przez pracownika w wyniku wykonywania obowiązków ze stosunku pracy przysługuje pracodawcy, o ile umowa nie stanowi inaczej. (...) osoby wskazane w art. 11 i art. 74 ust. 3 nabywają majątkowe prawa autorskie z mocy ustawy w sposób pierwotny, a zatem prawa te powstają na rzecz tych osób już w chwili stworzenia utworu. Ze względu na zasadę *exceptiones non sunt extendendae* należy przyjąć, że we wszystkich innych przypadkach prawo autorskie powstaje na rzecz twórcy. (...) (por. System Prawa Prywatnego, Tom 13 Prawo Autorskie pod red. prof. dr hab. Janusz Barta, str. 66-72)

Ustawodawca wprowadził domniemanie, że za twórcę utworu należy uważać tylko tę osobę, której nazwisko jako twórcy uwidocznione zostało na egzemplarzach utworu lub której autorstwo podano do publicznej wiadomości w jakikolwiek sposób w związku z rozpowszechnianiem utworu. (art. 8 ust. 2 p.a.p.p.) Ponadto Sąd Najwyższy w wyroku z 21/12/1979 r. I CR 434/79 orzekł, iż: „domniemanie autorstwa może być obalone wszystkimi środkami dowodowymi”. Słusznie bowiem zauważył Sąd Najwyższy, że brzmienie przepisu oraz jego „wykładnia logiczna prowadzą do wniosku, że umieszczenie nazwiska określonej osoby na utworze jako autora nie może przesądzać sprawy autorstwa ostatecznie. Takie więc umieszczenie nazwiska stwarza jedynie domniemanie autorstwa, które może być obalone”. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 9/5/1969 r., I CR 77/69) (por. Ustawa o prawie autorskim i prawach pokrewnych, Komentarz 2014, red. prof. dr hab. Ewa Ferenc-Szydelko, Legalis)

Należy podkreślić znaczenie art. 8 ust. 2 p.a.p.p., które polega wyłącznie na wprowadzeniu domniemania co do osoby twórcy, natomiast uwidocznienie nazwiska twórcy na egzemplarzach utworu nie jest warunkiem ochrony prawnoautorskiej, zgodnie z zasadami prawa autorskiego ochrona ta przysługuje niezależnie od spełnienia jakichkolwiek formalności. (art. 1 ust. 4 p.a.p.p.)

Należy zauważyć, że prawo autorskie powstaje z chwilą ustalenia dzieła, gdy przybierze ono jakąkolwiek postać, choćby nietrwałą, jednak o tyle stałą, żeby treść i cechy utworu wywierały efekt artystyczny. (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 25/IV/1973 r.) Jak zostało, już uprzednio wskazane, wykreowanie praw autorskich nie wymaga żadnych formalności, ich powstanie w sposób pierwotny następuje bowiem ex lege, bezpośrednio na rzecz twórcy, którym w prawie polskim może być wyłącznie **osoba** fizyczna. Osoba fizyczna staje się podmiotem autorskich praw majątkowych wyłącznie w drodze następstwa prawnego – albo na podstawie umowy zawartej w formie pisemnej pod rygorem nieważności (art. 41 ust. 1 p.a.p.p. i art. 53 p.a.p.p.), albo poprzez przejęcie utworu wykonanego przez twórcę, będącego pracownikiem, w ramach obowiązków wynikających ze stosunku pracy. (art. 12 p.a.p.p.)

By skutecznie dochodzić ochrony przysługujących jej praw autorskich, osoba fizyczna musi przedstawić dowód sukcesji na jej rzecz autorskich praw majątkowych.

Zgodnie z art. 41 ust. 1 pkt 1 p.a.p.p. - jeżeli ustawa nie stanowi inaczej autorskie prawa majątkowe mogą przejść na inne osoby w drodze dziedziczenia lub na podstawie umowy.

Jak zostało powyżej wskazane autorskie prawa majątkowe mogą przejść na inny podmiot w wyniku umowy. Rozdział 5 p.a.p.p. zawiera regulacje szczególne dotyczące umów, których przedmiotem są autorskie prawa majątkowe, i jednocześnie stanowi lex specialis w stosunku do przepisów ogólnych Kodeksu cywilnego. Oznacza to, że w przypadkach nieuzgodnionych przez strony w łączącej ich umowie ani nieuregulowanych w sposób szczególny w przepisach prawa autorskiego do oceny praw i obowiązków stron umowy zastosowanie znajdują przepisy Kodeksu cywilnego. W szczególności chodzi tu o przepisy księgi trzeciej Kodeksu cywilnego: części ogólnej zobowiązań oraz częściowo części szczególnej zobowiązań (wyrok Sądu Najwyższego z 3 maja 1963 r., I CR 250/62, OSNC 1964, Nr 9, poz. 179).

Ustawa wyróżnia dwa rodzaje umów dotyczących autorskich praw majątkowych: umowy przenoszące autorskie prawa majątkowe, które są umowami rozporządzającymi, gdyż dochodzi do zmiany podmiotu uprawnionego z tytułu praw, oraz umowy upoważniające do korzystania z utworu.

Natomiast art. 53 p.a.p.p. przewiduje dla umów przenoszących autorskie prawa majątkowe obowiązek zachowania formy pisemnej pod rygorem nieważności. Sankcją za niezachowanie tej formy jest bezwzględna nieważność czynności prawnej (umowy przenoszącej prawa autorskie).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy poraz kolejny podnieść, że dokumenty załączone do pozwu, tj. oświadczenie w przedmiocie potwierdzenia przeniesienia autorskich praw majątkowych zostało sporządzone pomiędzy Z. P.a J. K., dopiero w maju 2014 roku, to jest po szesnastu latach od powstania kwartalnika Magazyn (...). Wskazana okoliczność przemawia za tezą, iż ww. dokument został sporządzony wyłącznie na potrzeby przedmiotowej sprawy.

Ponadto Sąd pragnie zauważyć, że to pozwanej od 16 lipca 2013 r. przysługuje wyłączność prawna na słowno – graficzny znak towarowy ZAGRODA (...). Ponadto w dniu 16 czerwca 2014 r. Urząd Patentowy RP wydał decyzję o udzieleniu A. K. prawa ochronnego na słowno – graficzny znak towarowy ZAGRODA (...).

Stosownie do zasady wynikającej z art. 153 ust. 1 Prawo własności przemysłowej, która ma w przedmiotowej sprawie zastosowanie - przez uzyskanie prawa ochronnego nabywa się prawo wyłącznego używania znaku towarowego w sposób zarobkowy lub zawodowy na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej. Należy podkreślić, że uprawnienie do używania znaku stanowi pozytywną sferę prawa ochronnego. Ponadto w art. 154 p.w.p. ustawodawca przewidział podstawowe uprawnienia składające się na prawo wyłącznego używania znaku towarowego. Jako że prawo ochronne na znak towarowy jest prawem bezwzględnym, to uprawniony może zakazać osobom trzecim wkraczania w sferę jego prawnego monopolu.

Powód nie wykazał, żeby prawo ochronne do spornego logotypu przysługiwało mu w okresie poprzedzającym zgłoszenie znaku towarowego do Urzędu Patentowego RP. Owszem powód przedstawił umowę dzierżawy tytułu

prasowego oraz licencji wyłącznej na logotyp Magazyn (...), niemniej jednak dokumenty te pochodzą kolejno z 20 marca 2014 r. oraz 27 maja 2014 r., tym samym należy uznać, że do tego czasu posługiwał się m.in. spornym logotypem bez tytułu prawnego. Powód stosownie do art. 6 k.c. nie wykazał aby w okresie poprzedzającym zawarcie umowy licencyjnej służyły mu prawa wyłączne do spornego logotypu. Nie przedstawił na tę okoliczność żadnej umowy sporządzonej zgodnie z regulacją prawną – autorską, która potwierdzałaby fakt, iż w drodze np. sukcesji szczególnej nabył od rzekomego twórcy - J. K., autorskie prawa majątkowe do logotypu - Magazyn (...).

Sąd zauważył również, że umowa licencji wyłącznej, zawarta pomiędzy Z. P. a K. G. została zawarta dopiero 27 maja 2014 r., tj. w tym samym dniu, w którym Z. P. wraz z J. K. sporządzili oświadczenie w przedmiocie potwierdzenia przeniesienia autorskich praw majątkowych. Nie ulega wątpliwości, iż powyższe okoliczności również podważają legitymację czynną powoda do występowania z roszczeniami przewidzianymi na gruncie art. 79 p.a.p.p.

Legitymacja materialna, a więc posiadanie prawa podmiotowego lub interesu prawnego do wytoczenia powództwa stanowi przesłankę materialną powództwa, a jej brak stoi na przeszkodzie udzieleniu ochrony prawnej. Brak legitymacji materialnej (czynnej lub biernej) skutkuje co do zasady oddaleniem powództwa. W sytuacji, gdy legitymacja materialna i procesowa zespala się, oddalenie powództwa następuje w istocie z braku legitymacji materialnej, którego rezultatem jest także brak legitymacji procesowej, będący wtórną przyczyną oddalenia powództwa. W odróżnieniu od zdolności sądowej i zdolności procesowej Kodeks postępowania cywilnego nie zawiera definicji legalnej legitymacji procesowej. W nauce prawa postępowania cywilnego, jak i w praktyce sądowej przyjmuje się jednak na ogół, że legitymacja procesowa jest właściwością podmiotu, w stosunku do którego sąd może rozstrzygnąć o istnieniu albo nieistnieniu indywidualnie – konkretnej normy prawnej przytoczonej w powództwie. Podmiotami posiadającymi legitymację procesową są np. podmioty posiadające interes prawny w ustaleniu istnienia albo nieistnienia prawa lub stosunku prawnego, którego nie są podmiotem. Legitymacja procesowa jest więc zawsze powiązana z normami prawa materialnego.

Ponadto Sąd pragnie podkreślić, że zgodnie z art. 232 k.p.c. strona zobowiązana jest zgłaszać wnioski dowodowe. Ma także obowiązek dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i przedstawiać dowody (art. 3 k.p.c.). Ewentualne ujemne skutki nieprzedstawienia dowodu obciążają stronę, która nie dopełniła ciążącego na niej obowiązku. (wyrok Sądu Najwyższego z 15 VII 1999 r. I CKN 415/99) Samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę je zgłaszającą. (art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c.) (wyrok Sądu Najwyższego z 22 XI 2001 r. I PKN 660/00 Wokanda 2002/7-8/44)

Z art. 232 k.p.c. wprost wynika zasada, że to strony, a nie sąd, powinny przedstawiać materiał pozwalający poczynić ustalenia faktyczne, z których wywodzą skutki prawne. Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik procesu. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 7/10/2008 r., sygn. akt II UKN 244/08), jak również nie jest jego rzeczą zarządzanie dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. (por. wyrok Sadu Najwyższego z 17/12/1996 r., sygn. akt I CKU 45/96)

Obowiązująca w procesie cywilnym zasada kontrydiktoryjności zwalnia sąd orzekający z odpowiedzialności za rezultat postępowania dowodowego, którego dysponentem są same strony. (wyrok Sądu Najwyższego z 16 XII 1997 r. II UKN 406/97 OSNAPiUS 1998/21/641). Ukształtowany system kontrydiktoryjnego procesu wyklucza czynienie przez stronę sądu orzekającego adresatem działań czy dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia jej twierdzeń i wykrycia środków dowodowych pozwalających na udowodnienie wysuniętych przez nią żądań.

Należy również na marginesie dodać, że wszelkie kolizje pomiędzy zgłoszonymi znakami towarowymi a prawami podmiotowymi innych osób, w szczególności podmiotowymi prawami autorskimi oraz innymi prawami ochronnymi, rozstrzyga generalna zasada pierwszeństwa, stanowiąca swoisty instrument kolizyjny, określający m.in. sytuację prawną znaków towarowych oraz innych praw wyłącznych.

Tym samym, Sąd zgodnie z zasadą *priori tempore potior iure*, uznał, że w niniejszej sprawie prawa autorskie powoda wobec prawa ochronnego pozwanej na znak towarowy mają charakter późniejszy formalnie, co w konsekwencji uzasadniało oddalenie żądań pozwu, jako nieuzasadnione i nieudowodnione.

Odnosnie dopuszczenia się przez pozwaną czynu nieuczciwej konkurencji sąd zważył :

Ustrój Rzeczypospolitej Polskiej opiera się na zasadzie wolności gospodarczej i swobody konkurencji. Działania konkurencyjne, bez względu na to, jak dotkliwe skutki mogą wywierać w sferze interesów innych uczestników obrotu, są co do zasady dozwolone, każdy przedsiębiorca funkcjonujący na polskim rynku może więc podejmować działania zmierzające do pozyskiwania kontrahentów – nabywców oferowanych przezeń towarów i usług. Ustawodawca zwraca się przeciwko nim tylko o tyle, o ile są one sprzeczne z prawem lub dobrymi obyczajami lub też podważają fundamenty konkurencji jako takiej. (por.: Wojciech Pyziół, Anna Walaszek-Pyziół Czyn nieuczciwej konkurencji (analiza pojęcia). Przegląd Prawa Handlowego 1994/10/1)

W uzasadnieniu wyroku z 11 lipca 2002 r. (I CKN 1319/00 OSNC 2003/5/73) Sąd Najwyższy stwierdził m.in.: założeniem ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji jest ochrona atrakcyjnej siły przedsiębiorcy oraz jej oddziaływanie na krąg odbiorców. Chodzi o rozgraniczenie między działaniem uczciwym i zgodnym z prawem, a wykraczającym poza ustanowione reguły, nie zaś o ochronę konkretnego osiągnięcia. Ustawa ma zatem na celu zapewnienie prawidłowości zachowania się i działania podmiotów gospodarczych w warunkach wolnej konkurencji i dostępu do rynku na równych prawach. Realizacja konstytucyjnej zasady wolności gospodarczej uzasadnia (...) poszukiwanie równowagi między wolnością rynku i swobodą obrotu a celami ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, określonymi w art. 1.

Zgodnie z jej art. 1, ustawa z 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji reguluje zapobieganie i zwalczanie nieuczciwej konkurencji w działalności gospodarczej - w interesie publicznym, przedsiębiorstw oraz klientów, nie może jednak być traktowana jako instrument służący wyeliminowaniu konkurencji w ogóle, w celu zachowania przez przedsiębiorcę dominującej pozycji rynkowej. (tak Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z 30 września 1998 r. sygn. akt I ACa 281/98 Apel.-Lub.1999/1/1)

Stosownie do art. 3 ust. 1, uznanie działania za czyn nieuczciwej konkurencji warunkowane jest kumulatywnym spełnieniem następujących przesłanek :

- czyn ma charakter konkurencyjny,
- narusza lub zagraża interesowi innego przedsiębiorcy lub klienta,
- jest bezprawny, tj. sprzeczny z prawem lub dobrymi obyczajami.

Działanie konkurencyjne ma charakter celowy, ukierunkowane jest na wzmocnienie bądź utrzymanie pozycji na rynku danego przedsiębiorcy, który jednak niekoniecznie musi mieć świadomość skutków, jakie rzeczywiście może wyrzucić, w szczególności bez znaczenia jest jego ewentualna świadomość możliwości naruszenia interesów innych uczestników obrotu. Konkurencyjne są wyłącznie działania zewnętrzne, adresowane do innych uczestników wymiany rynkowej, mające na celu zdobycie klientów dla oferowanych przez nich towarów przez zwiększenie własnej efektywności gospodarczej bądź osłabienie cudzej.

Zagrożenie interesów musi mieć charakter bezpośredni i realny. Muszą one być zdolne wywierać wpływ na innych przedsiębiorców-konkurentów (albo na konsumentów), niekorzystnie oddziaływać na ich sytuację, naruszając ich interesy gospodarcze. Decyduje o tym sposób, w jaki działanie konkurenta jest odbierane przez potencjalnych adresatów. Obowiązek wskazania i udowodnienia naruszenia lub zagrożenia jego interesów gospodarczych, a także winy naruszydźciela obciąża występującego z zarzutem nieuczciwej konkurencji.

Naruszenie prawa odnosi się do bezwzględnie obowiązujących przepisów, w szczególności u.z.n.k., przepisów o przeciwdziałaniu praktykom monopolistycznym, o ochronie dóbr osobistych, prawa własności, praw autorskich, ochrony konsumentów, kodeksu karnego.

Dobre obyczaje rozumieć należy podobnie do zasad współżycia społecznego, jako normy moralne i zwyczajowe stosowane w działalności gospodarczej. O tym, czy dane działanie jest sprzeczne z dobrymi obyczajami, decyduje całokształt okoliczności, a zwłaszcza cel, użyte środki i konsekwencje przedsięwziętych działań. Czyn sprzeczny z prawem może, ale nie musi być zarazem sprzeczny z dobrymi obyczajami, gdyż zależy to od charakteru naruszonych norm. Dla ustalenia dobrych obyczajów poważne znaczenie mogą mieć ustalane przez organizacje samorządu zawodowego kodeksy etyczne. (por. M. Kępiński Problemy ogólne nowej ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Ruch Prawniczy Ekonomiczny i Socjologiczny 1994/2/1).

Pojęcie dobrych obyczajów odczytuje się najczęściej w ujęciu ekonomiczno-funkcjonalnym, przywiązującym wagę nie do przestrzegania dobrych obyczajów w ogóle, lecz do zachowania przedsiębiorców w działalności gospodarczej, odchodząc od dokonywania oceny z punktu widzenia ogólnych zasad etyczno-moralnych, gdzie istotne kryterium stanowiło poczucie godności ogółu ludzi myślących sprawiedliwie i słusznie. Obecnie, dobre obyczaje to normy moralne i zwyczajowe stosowane w działalności gospodarczej. (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 26 września 2002 r. III CKN 213/01 OSNC 2003/12/169, Beata Gadek op.cit. s.127-144) Sprzeczność z dobrymi obyczajami, jako klauzula generalna, podlega ocenie sądu z punktu widzenia treści, motywów i celu działania konkurencyjnego. Obiektywnie niezgodne z dobrymi obyczajami są działania (lub zaniechania) sprzeczne ze zwyczajami uznanymi przez daną społeczność, obowiązującymi w określonym środowisku.

Sąd podziela przyjęty w doktrynie pogląd, iż przepis art. 3 w ust. 1 w sposób ogólny określa czyn nieuczciwej konkurencji, podczas gdy w ust. 2 wymienia przykładowo niektóre czyny, typizowane dodatkowo w art. 5-17, które należy wyklądać tak, że ogólne określenie czynu nieuczciwej konkurencji i przepisy czyn ten uszczegóławiające pozostają w następujących wzajemnych relacjach:

- wymienione w ustawie czyny nie tworzą zamkniętego katalogu, za nieuczciwie konkurencyjne można uznać także działanie niewymienione w art. 5-17, jeżeli tylko spełnia ono przesłanki zdefiniowane w art. 3 ust. 1,

- wymagania określone w definicji art. 3 ust. 1 odnoszą się do czynów wymienionych w art. 5-17, a klauzula generalna pełni funkcję korygującą w stosunku do przepisów szczególnych. Gdy dany stan faktyczny formalnie spełnia przesłanki z art. 5-17, w rzeczywistości jednak działanie nie wykazuje któregoś ze znamion art. 3 ust. 1 (np. bezprawności, sprzeczności z dobrymi obyczajami), uznanie go za czyn nieuczciwej konkurencji nie jest możliwe.

Uznanie konkretnego działania za czyn nieuczciwej konkurencji wymaga ustalenia przez Sąd, na czym ono polegało i zakwalifikowania go pod względem prawnym przez przypisanie mu cech konkretnego deliktu wskazanego w Rozdziale 2. u.z.n.k. (Czyny nieuczciwej konkurencji - art. 5-17) lub deliktu tam nieujętego ale odpowiadającego hipotezie ust. 1 art. 3. Czyny konkurencyjne powinny być badane przede wszystkim w świetle przesłanek określonych w przepisach art. 5-17 u.z.n.k. i dopiero gdy nie mieszczą się one w dyspozycji któregoś z tych przepisów, podlegają ocenie według klauzuli generalnej z art. 3 ust. 1. (tak Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z 30 września 1998 r. sygn. akt I ACa 281/98 Apel.-Lub.1999/1/1) Na podstawie tego przepisu chroniona jest uczciwa konkurencja, w sensie konkurowania jakością i ceną, a nie agresywnego wdzierania się w klientelę, sposobami niezgodnymi z prawem lub dobrymi obyczajami handlowymi.

Prawo konkurencji hołduje zasadzie *priori tempore potior iure*. Udzielenie ochrony zmierza do zabezpieczenia słusznym interesów tego przedsiębiorcy, który poniósł określone nakłady na zaprojektowanie, wprowadzenie do obrotu i promocję określonego produktu, czy na rozpoznawalność jego oznaczenia. Warunkiem uzyskania ochrony jest w każdym przypadku wykazanie pierwszeństwa rynkowego oraz zaistnienia okoliczności odpowiadających przesłankom czynu nieuczciwej konkurencji stypizowanego w przepisach szczególnych art. 5-17 lub w klauzuli generalnej art. 3 ust. 1 u.z.n.k.

Zgodnie z art. 10 u.z.n.k., czynem nieuczciwej konkurencji jest takie oznaczanie towaru, które może wprowadzić w błąd co do jego pochodzenia oraz wprowadzanie do obrotu towarów w opakowaniu mogącym wywołać taki skutek. Przepis ten – analogicznie do ochrony zarejestrowanych znaków towarowych – chroni oznaczenia, które nie zostały objęte wyłącznością wynikającą z rejestracji lub udzielenia prawa ochronnego, lecz rzeczywiście używane w obrocie gospodarczym zdołały wypracować własną zdolność odróżniającą, przed działaniami naruszydciela, który później rozpoczął używanie konfuzyjnego oznaczenia.

Zgodnie ze stanowiskiem judykatury, za wprowadzające w błąd w rozumieniu wskazanego przepisu może być uznane wykorzystanie całości lub części tytułu prasowego, wcześniej używanego przez innego wydawcę. Problematyka ta była przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego, który skonstatował, iż działanie takie może być naganne, jeśli narusza interes innego przedsiębiorcy, w rozumieniu art. 18 ust. 1 pkt 1 u.z.n.k. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 22 października 2002 r., III CKN 271/01)

Mając powyższe na uwadze koniecznym jest odwołanie się do materii ustawy z 26 stycznia 1984 r. – Prawo prasowe, która w swoich zapisach przewiduje wyodrębniony reżim prawny odnoszący się do sformalizowanego postępowania rejestracyjnego w zakresie wydawania dzienników i czasopism. Wspomniany akt normatywny przewiduje, że właściwy organ rejestracyjny odmówi rejestracji, jeżeli „jej udzielenie stanowiłoby naruszenie prawa do ochrony nazwy istniejącego już tytułu prasowego”. (art. 21 Prawa prasowego)

Na marginesie należy również wskazać, że Trybunał Konstytucyjny, który wypowiadał się w swoich judykatach na temat materii Prawa prasowego, niejednokrotnie podkreślał, że „odmowa rejestracji, jak zresztą cały tryb rejestracyjny, podyktowana jest ochroną praw innych osób, zapobieżeniem nieuczciwej konkurencji, tworzeniem pewnego ładu informacyjnego i gospodarczego (wśród przedsiębiorstw wydawniczych)”. (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 20 lutego 2007 r. sygn. akt P 1/06) W rezultacie system ten ma stanowić tamę dla nieuczciwych praktyk, z jednej strony chroniąc istniejące już na rynku tytuły, a z drugiej – klientów, potencjalnych nabywców, przed kupnem innego tytułu niż zamierzali. Funkcjonalną zbieżność regulacji Prawa prasowego z ustawą o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji Trybunał wskazuje, iż w przypadku art. 21 Prawa prasowego: „chodzi przede wszystkim o to, aby uniknąć naruszenia praw do istniejących już na rynku tytułów prasowych, uniknąć zarejestrowania tytułów o nazwie identycznej lub na tyle zbliżonej, że mogłaby być identyfikowana z nazwą już istniejącą”.

Koniecznym jest odwołanie się również do stanowiska Sądu Najwyższego wyrażonego w postanowieniu z 26 lipca 2007 r., sygn. IV KK 174/07, w którym czytamy, że: „rejestracja dzienników i czasopism ma na celu ochronę odbiorcy, który winien mieć pewność, że tytuł prasowy, którego jest odbiorcą, jest tym tytułem, który pragnie nabyć lub z którego treścią pragnie się zapoznać oraz niedopuszczenie na rynek do obiegu tytułów prasowych, których rejestracja stanowiłaby naruszenie prawa ochrony nazwy istniejącego już tytułu prasowego – a więc ochrona przed nieuczciwą konkurencją”.

Należy jednak podkreślić, iż procedura rejestracyjna, przewidziana na gruncie Prawa prasowego, ogranicza się wyłącznie do formalnego badania przez sąd rejestrowy, czy zgłoszona nazwa dziennika lub czasopism nie jest zbieżna z istniejącym w rejestrze tytułem. W ramach procedury rejestracyjnej powołanie się na przepisy ustawy o czynach nieuczciwej konkurencji jest jednak wyłączone. Co najważniejsze sama rejestracja tytułu prasowego nie kreuje żadnego prawa podmiotowego do tytułu.

Niemniej jednak w kontekście oznaczeń odróżniających, jakimi niewątpliwie są tytuły prasowe, ustawa o czynach nieuczciwej konkurencji przewiduje szereg instrumentów ochronnych. Jak zostało już uprzednio wykazane, w zależności od okoliczności danej sprawy, skorzystanie z poszczególnych instytucji wspomnianej regulacji wymaga spełnienia przez podmiot dochodzący ochrony materialnoprawnych przesłanek. Są nimi, obok używania tytułu w obrocie na terytorium Polski, także posiadanie pewnej siły wyróżniającej. Wymóg używania tytułu powoduje m.in., iż ochrona odnosi się do nazw w brzmieniu, które przyjęło się w obrocie, niezależnie od podjętych przez wydawcę zabiegów w postaci rejestracji określonego tytułu na podstawie Prawa prasowego czy Prawa własności przemysłowej.

K. G. nie udowodnił w tym postępowaniu zaistnienia przesłanek dopuszczenia się przez pozwaną czynu nieuczciwej konkurencji stypizowanego w art. 10 u.z.n.k.

W ocenie sądu, powód nie przedstawił dowodów pozwalających na stwierdzenie, że jako pierwszy na polskim rynku używał spornego oznaczenia, ani tego, że używanie przez pozwaną podobnych oznaczeń narusza jego interesy gospodarcze. Nie została zatem spełniona, w ocenie Sądu, przesłanka wspólna zarówno dla deliktów z art. 10 jak też dla nienazwanych czynów nieuczciwej konkurencji typizowanych przez doktrynę i orzecznictwo w oparciu o wykładnię art. 3 ust. 1 u.z.n.k.

Sąd miał na uwadze fakt, że pierwszą jako działalność wydawniczą z użyciem tytułu ZAGRODA (...) rozpoczęła pozwana, wydając w lipcu 2013 r. nowy tytuł stanowiący kontynuację kwartalnika Magazyn (...). Jak zostało już uprzednio wskazane powód rozpoczął swoją działalność wydawniczą dopiero w marcu 2014 roku, posługując się w prawdzie wcześniej zarejestrowanym podobnym tytułem, niemniej jednak do którego nie posiadał żadnych praw w świetle obowiązujących regulacji materialnoprawnych.

Ponadto należy zauważyć, że w czasie rozpoczęcia wydawania przez pozwaną magazynu ZAGRODA (...), kwartalnik pod nazwą Magazyn (...) nie istniał na rynku, pojawił się dopiero z chwilą wznowienia w 2014 r. Jak zostało już uprzednio wskazane strona powodowa, rozpoczęła działalność kilka miesięcy później, w związku z czym nie może zarzucać pozwanej, iż dopuszcza się ona czynów naśladowstwa, bowiem z punktu widzenia problematyki czynów nieuczciwej konkurencji, niemożliwe jest naśladowanie w sytuacji gdy konkurent rynkowy rozpoczął swoją działalność wcześniej, przed podmiotem dochodzącym ochrony prawnej.

Z tych względów, sąd oddalił powództwo w całości jako nieuzasadnione i nieudowodnione. (a contrario art. 18 w zw. z art. 10 i art. 3 ust. 1)

O kosztach Sąd orzekł na zasadzie art. 98 k.p.c. – odpowiedzialności za wynik sporu.

Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. (§ 3 art. 98 k.p.c.) Stronom reprezentowanym przez radcę prawnego zwraca się koszty w wysokości należnej według przepisów o wynagrodzeniu adwokata. (art. 99 k.p.c.)

Opłaty za czynności radców prawnych przed organami wymiaru sprawiedliwości określa rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 IX 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Zasadzając opłatę sąd bierze pod uwagę niezbędny nakład pracy, a także charakter sprawy i wkład pracy pełnomocnika w przyczynieniu się do jej wyjaśnienia i rozstrzygnięcia. (§ 2 ust.1.) Podstawę zasądzenia opłaty stanowią stawki minimalne określone w rozdziałach 3 i 4, z tym, że nie może być ona wyższa od 6-o krotnej stawki minimalnej (§ 2 ust.2.), której wysokość zależy od wartości przedmiotu sprawy lub jej rodzaju. (§ 4 ust.1.)

Zważywszy charakter sprawy, jej wagę i stopień skomplikowania, sąd uznał, że adekwatne do nakładu pracy pełnomocnika obowiązującego wykonującego zawód radcy prawnego jest wynagrodzenie w minimalnej wysokości.

Z. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.

SSO J. S.